

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **T. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Kaustou
sídlem Čs. Legií 1719/5, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025 č. j. MSK 19332/2025, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025 č. j. MSK 19332/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Magistrátu města Karviné, odboru správního ze dne 10. 1. 2025 č. j. SMK/004699/2025, ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. V podané žalobě žalobce uvedl tyto žalobní body:

1) Postup správního orgánu I. stupně, jakož i žalovaného neodpovídá standardům presumpce nevinu a z nich plynoucího principu *in dubio pro reo*. Napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Hodnocení důkazů správními orgány vykazuje znaky libovůle, kdy tyto byly hodnoceny účelově v neprospěch žalobce a při hodnocení bylo přihlíženo ke skutečnostem, jež nemají oporu v provedeném dokazování. Dle žalobce nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalobcová verze, spočívající v tvrzení, že měl při řízení vozidla na rukou černé rukavice určené k této činnosti, je zcela uvěřitelná a nebyla přímo vyloučena žádným důkazem. Dle žalobce policista neměl schopnost za daných pozorovacích podmínek během intervalu trvajícího objektivně méně než vteřinu rozlišit, jaký typ telefonu řidič drží, zda se jedná o telefon nebo jiné zařízení, ani zda se jedná o zařízení nebo rukavici. Podle žalobce mohl policista za daných podmínek a v dané rychlosti objektivně vidět pouze to, že žalobce má u ucha něco tmavé barvy, a tento poznatek následně na základě své profesní zkušenosti vyhodnotil tak, že se jistě jednalo o telefon. Žalovaný tak při posuzování věrohodnosti verze žalobce vycházel pouze z okolností, které nemají oporu v provedeném dokazování. Jedná se o pouhé spekulace, které převzal od správního orgánu I. stupně. K pochybnosti žalovaného ohledně toho, jaké rukavice měl mít žalobce na sobě, ten připomíná, že povinnost úplného zjištění skutkového stavu připadá správnímu orgánu. Pokud kterýkoliv ze správních orgánů měl pochybnost o správném určení rukavic, bylo vhodné, aby k odstranění tohoto rozporu provedl další dokazování. Žalobce navrhl k provedení důkaz výsledkem svědka J. T. k prokázání skutečnosti, že žalobce používá při řízení vozidel rukavice, a dále důkaz fotografiemi ze srpna 2024, z nichž je zřejmé, že žalobce v rozhodném období rukavice při řízení používal.

2) Žalobce vyjádřil nesouhlas s vyhodnocením výpovědi policisty prap. Bc. S. jako věrohodné. Obecně hodnocení obou výpovědí (výpověď žalobce a výpověď svědka) nebylo nestranné, což žalobce spatřuje např. v tom, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podotkl, že: „Obecně lze konstatovat, že rozpory mezi svědectvím policistů a verzemi obviněných jsou „pouze“ u bodovaných přestupků.“ Toto tvrzení v žalobci vyvolalo dojem, že správní orgán I. stupně při hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi zjevně vycházel z předem pojatého přesvědčení, že žalobce spáchal čin, jenž je mu kladen za vinu a jakákoliv snaha o pravdivý popis skutku byla ze strany žalobce předem marná a nevěrohodná. Žalobce má dále za to, že věrohodnost svědka zpochybňuje jeho vlastní výpověď ohledně okolností pozorování jednání žalobce. Již v odvolání žalobce vyložil, že svědek nesprávně uvedl buď žalobcovu rychlost, čas, po který jednání žalobce pozoroval, nebo dráhu kterou žalobce za tuto dobu ujel. Jediný správný údaj, který svědek určil, byla rychlost jeho vozidla, která činila 50 km/h. Z jednoduchého matematického propočtu údajů sdělených svědkem vyplývá, že pokud žalobce jel rychlostí 50 km/h, pohyboval se rychlostí 13,8 m/s a za jednu sekundu pozorování proto musel ujet

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

více než 10 metrů. Aby údaje o čase pozorování a dráze žalobce odpovídaly, musel by tento jet maximálně rychlostí 5 m/s, tj. 18 km/h. To v žalobci oprávněně vyvolává pochybnosti o věrohodnosti a způsobilosti svědka. Žalovaný sice správně podotkl, že svědek činil pouze přibližný odhad, opomenul však, že odhad svědka, jenž jako policista tuto činnost vykonává pravidelně, je oproti skutečnému stavu více než dvojnásobný. Žalobce má za to, že sama tato skutečnost je způsobilá vyvolat důvodné pochybnosti o pravdivosti a věrohodnosti svědecké výpovědi. Minimálně však činí zcela nevěrohodným zbytek údajů, které svědek o pozorování sdělil. Pokud svědek není schopen určit alespoň přibližně správně dráhu a čas, nelze mu ani věřit, že jednání poškozeného pozoroval na vzdálenost 5 metrů. Žalobce k podpoře svých tvrzení navrhl, aby byl jako důkaz proveden znalecký posudek z oboru doprava, odvětví doprava silniční a také vyšetřovací pokus.

K věrohodnosti svědka žalobce dále uvedl, že stejně jako prap. B., je i svědek prap. Bc. S. policistou a je pravděpodobně obeznámen s obsahem dozorčí činnosti, tzn. je schopen tuto činnost označit přesně, takže by sdělil správnímu orgánu, že kolega prováděl dozorčí činnost, nikoliv že něco sepisoval. Z výpovědi svědka je zřejmé že, ač policisté provádí hlídkovou činnost standardně v obdobném personálním složení, a ač vykonávají hlídkovou činnost zpravidla minimálně ve dvoučlenných hlídkách, nepamatuje si svědek prap. Bc. S. totožnost policisty, se kterým měl hlídkovou činnost konat, kdy tvrdí, že tuto konal sám. Minimálně tato část výpovědi svědka se dle žalobce musí jevit objektivně jako zcela účelová.

- 3) Žalobce brojil také proti tomu, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z důkazu, který byl proveden v rozporu s procesními předpisy, když k telefonickému sdělení předvolaného prap. B. přistoupil de facto jako k výpovědi svědka. Svědek byl k výslechu řádně předvolán a pokud telefonicky správnímu orgánu sděloval cokoli o tom, že se na místě hlídky nenacházel, měl jej správní orgán i za těchto okolností řádně vyslechnout. Žalobce pak měl dle § 82 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, právo klást svědkovi otázky, což nebylo zachováno. Postup správního orgánu tak byl v rozporu s čl. 40 odst. 3 Listiny a bylo jím zasaženo právo žalobce na obhajobu. Žalovaný k vyjádření policisty prap. B. v odůvodnění napadeného rozhodnutí přihlížel (bod Ad 4. napadeného rozhodnutí), ač se nejednalo o svědeckou výpověď a odůvodnil jím věrohodnost výpovědi svědka S. Tímto postupem bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 a 3 Listiny. Správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, rezignovaly na zjištění přesného složení policejní hlídky a okolnosti skutku domýšlí bez opory v dokazování. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl vyslechnout jako svědka npor. Mgr. M. B., vedoucího Obvodního oddělení Policie ČR Dětmorovice (dále jen „OO PČR Dětmorovice“), aby bylo objasněno, zda mají policisté interně povoleno provádět jednočlennou hlídkovou činnost, nebo zda měl daného dne svědek prap. Bc. S. tuto činnost výjimečně povolenou.

3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce setrval

na námitkách, které vznášel již v průběhu řízení a se kterými se správní orgány vypořádaly. Přestupek byl žalobci prokázán výpovědí svědka prap. Bc. R. S. ve spojení s videozáznamem z kamery umístěné ve služebním vozidle, který je objektivním důkazem Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

zejména o výhledových poměrech a povětrnostních podmínkách, které byly příznivé a za kterých jednoznačně bylo možné, aby svědek držení mobilního telefonu žalobcem viděl. Věrohodnost svědka nebyla relevantně zpochybněna, jeho vyjádření o vzdálenostech a časech jsou pouhými odhady, jejich zpochybňování žalobcem je tedy bezpředmětné, neboť je zřejmé, že na základě těchto nepřesných údajů nelze dovozovat závěr o nepravdivosti svědkových tvrzení, resp. nemožnosti vidět přestupek. Vzdálenost kamery od vozidla žalobce i rychlost projíždějícího vozidla jsou zachyceny na videozáznamu. Možnost lidského oka se liší od možností kamery (možnost zaostření, natočení hlavy pozorujícího atd.), tudíž z toho, že kamera nezachytila prostor uvnitř vozidla, nelze dovozovat, že jej nemohlo zachytit oko svědka. K námitkám zpochybňujícím možnost svědka vidět držení telefonu v ruce řidiče žalovaný uvádí, že úchop mobilního telefonu u ucha je natolik typický, že je v zásadě nemožné si jej splést s jiným gestem (tím méně s rukou, ve které řidič nedrží nic, byť by šlo o ruku oblečenou v rukavici), současně je notorietou, že toto gesto lze spatřit a identifikovat v podstatě „ve vteřině“, a to i z pozice osoby, která je vůči jedoucímu vozidlu ve statické poloze. Svědek přitom mimo jiné vypověděl, že pokud si není stoprocentně jist, přestupek neřeší. Vzhledem k tomu, že policista prap. Bc. S. byl v hlídce sám, provedení dalších důkazů (tedy výslechu dalšího svědka) se nenabízí. Skutečnost, že svědek byl v hlídce sám, sdělil správnímu orgánu npor. Mgr. M. B., vedoucí OO PČR Dětmorovice, který tím dementoval své předchozí mylné sdělení o tom, že druhým členem hlídky byl prap. P. B. Totéž potvrdil sám policista prap. B. Podle žalovaného se nejedná o nahrazování výslechu svědka; rozhodnutí o tom, zda určitou osobu jako svědka vyslechné, činí správní orgán běžně právě na základě úředních záznamů, stejně jako v nyní projednávané věci. Vyslýchat osobu, která se na místě nenacházela a nemá k věci co říct, je dle žalovaného zjevně nadbytečné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního orgánu a obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně na základě oznámení OO PČR Dětmorovice zahájil řízení oznámením doručeným žalobci dne 7. 10. 2024 spojeným s předvoláním k ústnímu jednání na den 30. 10. 2024 v 8:30 hodin, zároveň předvolal svědka policistu prap. Bc. S. K nařízenému ústnímu jednání se dostavil žalobce se zmocněncem a svědek, bylo provedeno dokazování a zúčastnění se k věci vyjádřili. Poté správní orgán I. stupně vyzval OO PČR Dětmorovice k vyjádření ohledně složení policejní hlídky a homologace kamer, kdy následně obdržel odpověď, že hlídku tvořili prap. B. a prap. Bc. S. Dne 2. 12. 2024 předvolal správní orgán I. stupně žalobce (doručeno 3. 12. 2024) a svědka prap. B. (doručeno 2. 12. 2024) na den 8. 1. 2025 v 08:30 hodin. Dne 2. 12. 2024 policista prap. B. telefonicky kontaktoval správní orgán I. stupně a dle úředního záznamu sdělil, že nebyl přítomen projednávání přestupku, na místě s řidičem vůbec nejednal a nemůže podat žádné svědectví. Vedoucí jej nesprávně označil za druhého člena hlídky. Dne 6. 1. 2025 telefonicky kontaktoval správní orgán I. stupně také vedoucí OO PČR Dětmorovice, jenž dle úředního záznamu sdělil, že policista prap. B. dne 10. 8. 2024 nebyl v hlídce jako druhý policista, byl toho dne jako dozorčí a došlo k chybě ze strany vedoucího. Ve stanovený den se ke správnímu orgánu I. stupně dostavili pouze žalobce a jeho Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

6. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
7. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
8. V 1) žalobním bodě žalobce namítl, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností a jeho verze o tom, že měl na ruku černé rukavice, nebyla vyloučena žádným důkazem. Dle žalobce za daných pozorovacích podmínek nemohl pozorující policista spatřit, zda se jedná o telefon či jiné zařízení nebo objekt v ruce žalobce.
9. Krajský soud v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) uvádí, že s žalobcem je třeba souhlasit, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku. Z toho důvodu je u těchto obtížně zachytitelných přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011 č. j. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatků nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011 č. j. 7 As 83/2010-63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci či policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Správní orgán je dle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.
10. Soud z kamerového videozáznamu z palubní desky policejního vozidla zhodnotil podmínky (viditelnost, vzdálenost, časový interval na zpozorování přestupku apod.) na

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

místě spáchaného přestupku, jakož i možnost policisty spatřit držení hovorového zařízení řidičem a shodně s žalovaným má za to, že pozorováním lidským okem na místě měl policista o něco více času na to, aby rozpoznal, zda žalobce drží v ruce hovorové zařízení či nikoliv, než je možné spatřit skrze videozáznam, který je oproti záběru lidského oka omezený. Hodnocení žalovaného neshledal krajský soud spekulativním, neboť vychází z poznatků daných dlouhodobě relevantní správní praxí, podpořenou judikaturou správních soudů (např. rozsudek NSS sp. zn. 2 As 52/2011).

11. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce své tvrzení, že měl na rukou černé rukavice, které si policista spletl s hovorovým zařízením, neučinil bezprostředně při policejní kontrole, jak plyne z oznámení přestupku, které žalobce podepsal a v němž se písemně vyjádřil k obvinění, ale až později v přestupkovém řízení, což nasvědčuje účelovosti tvrzení. Žalobcova verze vyznívá nevěrohodně. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že úchop mobilního telefonu a jeho držení u ucha je gestem natolik charakteristickým, že si je nelze splést s jiným, a proto je také vizuálně identifikovatelné během okamžiku. Soud nepřistoupil k provedení žalobcem v žalobě navržených důkazů, tj. výsledku svědka T. a důkazu fotografiemi ze srpna 2024, neboť měly prokázat, že je žalobcovým zvykem řídit vozidla v rukavicích. Žalobcovy zvyky však nejsou pro závěry o naplnění skutkové podstaty přestupku relevantní, neboť nemohou vypovědět nic určitého o chování žalobce v čase a místě spáchání přestupku. Námitky dle 1) žalobního bodu neshledal soud důvodnými.
12. V 2) žalobním bodě žalobce brojil proti závěru správních orgánů o věrohodnosti svědka prap. Bc. S. Žalobce předně rozporoval, že svědek neuvedl správně buď žalobcovu rychlost, čas pozorování vozidla či dráhu, kterou měl žalobce ujet. Aby údaje sdělené svědkem odpovídaly, musel by jet žalobce maximálně rychlostí 5 m/s, tj. 18 km/h, což nejel. Na rychlosti, kterou žalobce jel, tj. cca 50 km/h, se shodli jak žalobce, tak svědek. Proto žalobce považuje výpověď policisty za nevěrohodnou. Dále žalobce spatřuje nevěrohodnost svědka v tom, že si nepamatuje totožnost policisty, se kterým měl hlídkovou činnost konat, a v tvrzení, že tuto činnost konal sám.
13. Krajský soud konstatuje, že situace, kdy je jako jediný důkaz o spáchání přestupku k dispozici výslech svědka, potažmo policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v oblasti správního trestání nijak neobvyklá a NSS takovou důkazní situaci posuzoval opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (veškerá rozhodnutí NSS, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na jeho webových stránkách www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 21. 1. 2016 č. j. 6 As 126/2015–42 NSS formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ Uvedený právní názor lze považovat za ustálený a krajský soud neshledal žádný skutkový ani právní důvod se od něj v nyní souzené věci odchýlit. V rozhodovací praxi správních soudů tak byla odmítnuta paušální nevěrohodnost výpovědí policistů, kteří přestupek na místě projednávali, a je vždy třeba vyjít z konkrétních okolností případu.

14. V posuzované věci z obsahu správního spisu neplyne, že by bylo možné pochybovat o věrohodnosti nebo nestrannosti svědka prap. Bc. S. Ani z tvrzení žalobce o nevěrohodnosti svědka z důvodu neuvedení přesných okolností pozorování, soud svědkovu nevěrohodnost nedovodil, neboť, jak správně uvedl žalovaný, svědek vypovídal spontánně formou odhadu, nikoliv konstatováním přesných dat. Matematické neshody v těchto údajích proto nemají relevanci jeho svědeckou výpověď znevěrohodnit. Policista se také k žalobci choval běžným způsobem, nic nenasvědčuje jeho zaujatosti, přehnané horlivosti či šikanóznímu postupu. Skutečnost, že si svědek nepamatoval jméno kolegy B., soud považuje za marginálii, která rovněž nemohla mít vliv na jeho věrohodnost. Ze správního spisu nevyplývá nic konkrétního o vzájemném pracovním vztahu obou policistů a jeho intenzitě, žalobce tedy jejich blízký pracovní vztah nepodloženě předjímá. Soud uzavírá, že věrohodnost svědka nebyla žalobními tvrzeními relevantně zpochybněna.
15. Soud proto neshledal důvod, aby skutkový závěr v dané věci nemohl být opřen toliko o svědeckou výpověď jednoho policisty, což za takových okolností připouští i NSS v citovaném rozsudku sp. zn. 6 As 126/2015. Obecně platí, že přestupek spočívající v držení telefonního přístroje při řízení vozidla je nepochybně vnímatelný lidským zrakem, proto pokud policista, jehož věrohodnost nebyla v řízení zpochybněna, vypověděl, že viděl řidiče držet za jízdy telefon, není důvod považovat tento důkaz za nedostatečný jenom proto, že se jedná o jediný přímý důkaz a že řidič (žalobce) skutek popírá. V nyní projednávané věci slouží k dokreslení situace rovněž kamerový videozáznam, který sám o sobě sice neprokazuje přestupek jako takový, ale prokazuje výhledové, vzdálenostní a časové poměry, takže ve spojení s výpovědí policisty prokazuje, že se přestupek stal tak, jak vypověděl policista ve svědecké výpovědi. Krajský soud uzavírá, že aprobuje závěr žalovaného, který uvěřil výpovědi prap. Bc. S. a na jejím podkladě s přihlédnutím k obsahu videozáznamu učinil závěr o vině žalobce. Naopak soud považuje za nevěrohodné tvrzení žalobce o možnosti záměny telefonního přístroje s černou rukavicí a jeho obhajobě, že telefon v rozhodné době při řízení nedržel, a ve shodě s žalovaným mu neuvěřil. Soud se ztotožňuje také s tím, že správní orgány neprovedly navržený důkaz znaleckým posudkem z obou dopravy pro nadbytečnost, neboť obsah správního spisu je dostatečným podkladem pro závěr o naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku žalobcem, jak již bylo výše uvedeno, a věrohodnost svědka nebyla relevantně zpochybněna. Ze stejných důvodů soud nepřistoupil Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

k provedení důkazů znaleckým posudkem a vyšetřovacím pokusem, jak bylo navrženo v žalobě.

16. Pro úplnost soud uvádí, že žalobcem v žalobě citovaná pasáž z prvostupňového rozhodnutí („Obecně lze konstatovat že rozpory mezi svědectvím policistů a verzemi obviněných jsou „pouze“ u bodovaných přestupků“) podle názoru soudu nevyznívá vůči žalobci předpojatě. Správní orgán se vyjadřuje v obecné rovině na základě své rozhodovací praxe. Nejedná se o individuální hodnocení žalobce a jeho případu.
17. Okruh námitek dle 2) žalobního bodu krajský soud rovněž neshledal důvodným.
18. V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z důkazu, který byl proveden v rozporu s procesními předpisy. Dle žalobce správní orgány rezignovaly na zjištění přesného složení policejní hlídky. Žalobce považuje za nezákonný způsob, kterým byl realizován výslech svědka prap. B. Žalobce má za to, že pokud prap. B. telefonicky správnímu orgánu sdělil, že se na místě hlídky nenacházel, měl jej správní orgán i tak řádně vyslechnout a žalobce měl mít možnost klást svědkovi otázky. Z postupu správního orgánu I. stupně žalobce dovedl porušení svého práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces.
19. Ze správního spisu plyne následující: Dle svědecké výpovědi svědek prap. Bc. S. vykonával policejní hlídku sám. Jelikož to žalobce zpochybnil, správní orgán I. stupně dotazem na OO PČR Dětmorovice ověřoval, jaké bylo daného dne složení policejní hlídky. Vedoucí OO PČR Dětmorovice npor. Mgr. M. B. ve sdělení ze dne 26. 11. 2024 uvedl, že hlídku tvořili policisté prap. B. a prap. Bc. S. Poté, co správní orgán I. stupně předvolal prap. B. k podání svědecké výpovědi, sdělil vedoucí OO PČR Dětmorovice telefonicky správnímu orgánu I. stupně, že došlo z jeho strany k podání mylné informace, neboť prap. B. nebyl v hlídce jako druhý policista, byl uvedeného dne jako dozorčí. Rovněž prap. B. kontaktoval telefonicky správní orgán I. stupně, a uvedl, že projednávání přestupku nebyl přítomen, na místě s řidičem nejednal a nemůže proto podat svědectví. Uvedené vyhodnotil žalovaný v napadeném rozhodnutí jako potvrzení výpovědi prap. Bc. S., že hlídku vykonával sám (str. 7 napadeného rozhodnutí).
20. Za dané situace bylo podle názoru soudu nadbytečné trvat na výslechu osoby, která byla mylně označena za svědka a správní orgán postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie (§ 6 správního řádu), když od výslechu upustil. Nejedná se tak o nahrazování výslechu svědka úředním záznamem, jak tvrdí žalobce, neboť domnělý svědek, jak se ukázalo, postavení svědka vůbec neměl. Žalobcovo právo na obhajobu zkráceno nebylo a stejně tak žalobce nebyl zkrácen ani v právu na spravedlivý proces. Krajský soud rovněž neshledal důvod k provedení důkazu výslechem npor. Mgr. B., neboť i kdyby byla jednočlenná hlídka v rozporu s interními předpisy, neměla by tato skutečnost vliv na posouzení otázky naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku žalobcem. Věrohodnost výpovědi jediného zasahujícího policisty je judikaturou řešena, jak soud nastínil výše (odst. 9 tohoto rozsudku).
21. Přihlédnutí žalovaného ke zjištěním z telefonických sdělení npor. Mgr. B. a prap. B. na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí má soud za zcela legitimní, neboť správní orgán je povinen přihlížet ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a k provedení důkazů lze použít všech Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu).

22. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (viz rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009 č. j. 1 As 84/2009-77).
23. Krajský soud shrnuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, že v posuzované věci byl skutkový stav náležitě zjištěn a provedené důkazy jsou dostatečným a věrohodným podkladem pro zjištění skutku. Napadené rozhodnutí shledal soud srozumitelným, přezkoumatelným a věcně správným, když v řízení bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce předmětný přestupek spáchal.
24. Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí má oporu ve zjištěném skutkovém stavu, nepřistoupil k provedení důkazů navržených žalobcem v žalobě, jak již jednotlivě výše rozvedl.
25. Krajský soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. listopadu 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně